

Llegir Némirovsky

He llegit *Els gossos i els llops*, d'Irène Némirovsky, l'última, de moment, de les delicioses novel·les de l'autora francesa d'origen ucraïnès que La Magrana ha portat al català. Ja en són unes quantes, afortunadament, des de la traducció, el 2006, de la colpidora i imprescindible *Suite francesa*. Némirovsky (1903-1942) va ser una autora popular en les lletres franceses dels últims anys vint i la dècada dels trenta del segle passat, practicant una narrativa que aborda el gènere romàntic defugint el to cursi, de llagrimeta, amb gran capacitat de crear atmosferes, amb unes descripcions impressionistes delicioses, dotant els seus retrats d'una gran profunditat psicològica i amb una destresa incomparable (o només comparable a Stefan Zweig) a l'hora de relatar l'amor burgès en totes les seves franges, des de les misèries menestrals fins al drama d'alta societat, sovint pujant i baixant per l'ascensor de classe en una mateixa història.

Posats a triar un dels títols d'aquesta escriptora em decantaria per *David Golder*. A més, indiscutiblement, de la citada *Suite francesa*, peça imprescindible per conèixer i notar gairebé a la pròpia pell la desbandada

parisenca i l'ensorrament de l'Estat francès provocats per la invasió nazi del 1940, de la qual Némirovsky va ser protagonista i víctima mortal. *Els gossos i els llops*, traduïda per Anna Casassas, no deixa de ser, però, un bon retrat de la societat jueva europea del primer terç del segle XX, primer a

Irène Némirovsky aborda la novel·la romàntica defugint la futilitat i la cursileria

Ucraïna i després a París, una història on es barreja el prejudici racial antisemita i alhora aflora la lluita de classe entre el mateix col·lectiu jueu. Un triangle amorós (amb una quarta participant d'origen gentil que resta en segon terme però que acaba sent la peça clau en el desenllaç) que arrenca de la infantesa dels personatges (els cosins pobres Ada i Ben, i el cosí ric Harry) tot estirant fins a l'extrem un clàssic argumental com és l'amor impossible, que en aquesta història, en realitat, és simplement utòpic

durant bona part de l'acció i només esdevé condemnat al fracàs, paradoxalment, un cop s'ha materialitzat. És el compliment del desig allò que trenca el somni. És la realització allò que obre les portes a un carreró sense sortida. Un missatge fatalista sobre la indefectibilitat del destí, individual i de classe, narrat amb un to dramàtic però gens afectat, sense sentimentalisme però amb extrema sensibilitat. Un relat presidit pel cor, però que corre paral·lel a una reflexió sobre l'absurditat del sentit de superioritat que atorga la posició social en un món on els canvis de fortuna poden fer els pobres rics i els rics pobres en un simple obrir i tancar de sessió borsària. Una idea que es podria concretar en la frase que pronuncia en Ben, un dels protagonistes: «Perquè els pares d'aquests Sinner de petits eren nens com jo, que passaven gana, que rebien cops i humiliacions, i això crea una solidaritat que no s'oblida, no pas la de la raça, no pas la de la sang, sinó la de les llàgrimes». *Els gossos i els llops* és un petit tresor de la literatura francesa d'entreguerres que toca alhora les tecles del cor i de l'ànima humana, sense grandiloquència, però defugint qualsevol concessió a la futilitat.

CARTA DES DE BARCELONA

JOSEPH M. FLORES jmflores@elpunt.cat

Olor d'espècies al Raval

Gairebé set anys treballant al cor del Raval barceloní no només l'ajuden a un a créixer personalment i professionalment sinó que li fan descobrir la capacitat cosmopolita i regeneradora d'un dels barris històricament més castigats i degradats de la gran ciutat. L'espècie humana que habita aquest racó privilegiat del món és tan diversa, tan contrastada, tan versàtil, que esdevé en ella mateixa un patrimoni únic a protegir. Passejant pels carrers del Raval es barregen les olors humanes amb les de les espècies característiques de la cuina oriental que perfumen els carrers humits i pixats. I així un aprèn a conèixer en la diferència i el respecte, en l'exclusivitat de la varietat. Quin privilegi.

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

«L'oblit és el veritable sudari dels morts». George Sand (1804-1876). Pseudònim d'Amandine Aurore Lucile Dupin, escriptora

2.000 persones arriben cada dia al camp de refugiats de Dadaab, el més gran del món, situat a la frontera entre Somàlia i Kenya. La sequera i la violència porten milers de ciutadans de Somàlia a buscar refugi en un camp amb capacitat per acollir 90.000 persones i en el qual ja n'hi viuen 380.000. Un drama més que no mereix ni l'atenció dels mitjans ni la dels polítics. És el món que *no existeix*.

CARTA DES D' ANDORRA

JORDI SALAZAR jsalazar@diariandorra.ad

Fer els deures en economia

L'atur ha passat, en tres anys, de ser un desconegut a convertir-se en la principal preocupació dels ciutadans d'Andorra. I no només l'atur. Dues qüestions relacionades, la situació de l'economia i les polítiques socials, completen el podi dels temes que més maldecaps provoquen, segons una enquesta. Des del 2008 cada any s'afegeix un parell de punts percentuals al nombre de persones que admeten trobar-se en una situació dolenta o molt dolenta. El 2011 ja s'ha arribat al 16,8% de la població, el triple que el 2005. L'escenari obliga el govern a actuar respecte a reformes que són al calaix per la confrontació política dels últims dos anys. I l'Estat ja no es pot permetre més indefinició en temes clau perquè l'economia no perdona.